

KASANDRA KLER
HOLI BLEK

QVOZDENI ISPIT

MAGISTERIJUM
PRVA KNJIGA

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

Naslov originala

Holly Black and Cassandra Clare

The Iron Trial

Magisterium Book One

2014 by Holly Black and Cassandra Clare LLC

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Sebastijanu Foksu Bleku,
kome niko nikad nije ispisivao pretnje po ledu*

↑ ≈ Δ ○ ©

Prolog

IZ DALJINE JE čovek koji se s mukom uspinjao uz ledenu strminu mogao izgledati kao mrav što mili uz obod tanjira. Udžerice La Rinkonade bile su samo tačkice daleko pod njim. Udari vetra, sve jači kako se peo, terali su mu sneg u lice i ledili vlažne uvojke crne kose. Uprkos naranđastim zaštitnim naočarima čkiljio je od odbleska sunca na zalasku.

Čovek se nije plašio da će pasti iako nije koristio klinove i užad, samo dereze i jedan cepin. Zvao se Alaster Hant i bio je mag. Dok se uspinjao, led mu se preoblikovao pod rukama. Uporišta su se pojavljivala kako je sporo odmicao naviše.

Kad je stigao do pećine nasred strmine, bio je napola smrznut i sasvim iznuren od upinjanja da svlada najgore nepogode. Neprekidno upotrebljavanje magije crplo mu je energiju, ali nije se bio usuđivao da uspori.

Sama pećina otvarala se kao grotlo u steni i nije se mogla videti ni odozdo ni odozgo. Prebacio se preko ivice,

pa duboko i isprekidano udahnuo psujući sebe što nije ranije stigao, što je dopustio da ga prevare. Svet u La Rin-konadi video je bio eksploziju i šapatom se pitao šta to znači, kakva je to vatra u ledu.

Vatra u ledu. To je sigurno bio signal za pomoć... ili napad. Pećina je bila puna magova prestarih ili premladih da se bore, ranjenih i bolesnih, majki sitne dece koja se nisu mogla ostaviti – među njima i Alasterova žena i dete. Tu su bili skriveni, na najzabačenijem mestu na svetu.

Meštar Rufus je tvrdio da će u suprotnom biti ranjivi, prepušteni sudbini, i Alaster mu je poverovao. A onda kad se Neprijatelj smrti nije pojavio na polju da se suoči sa zatočnicom magova, tvoriteljkom u koju su položili sve nade, Alaster je uvideo svoju grešku. Došao je u La Rin-konadu najbrže što je mogao, preletevši najveći deo puta na elementalu vazduha. Odatle je nastavio pešice pošto je kontrola Neprijatelja nad elementalima bila snažna i nepredvidljiva. Što se više uspinjao, sve se više plašio.

Samo da su dobro, pomislio je kad je ušao u pećinu. *Molim te samo nek su dobro.*

Trebalo je da se čuje dečji plač. Trebalo je da se čuje tihi žagor nervoznog razgovora i zuj obuzdane magije. Umesto toga čulo se samo fijukanje vetra što je šibao pust planinski vrh. Zidovi pećine bili su mestimično otopljen beli led istačkan crvenim i smeđim mrljicama gde je prsnula krv. Alaster je skinuo zaštitne naočare i bacio ih na pod, pa produžio hodnikom crpeći poslednje atome snage da se staloži.

Iz zidova pećine izbijao je sablastan fluorescentni sjaj. Kad se odmakao od otvora, samo mu je taj sjaj obasjavao put, što je verovatno bio razlog zašto se sapseo o prvi leš i umalo pao na kolena. Odskočio je kriknuvši i trgao se kad

je čuo odjek svog krika. Pala čarobnica bila je spaljena do neprepoznatljivosti, ali je oko ruke imala kožnu narukvicu sa velikim iskovanim komadom bakra, što je bilo obeležje učenika druge godine Magisterijuma. Nije imala više od trinaest godina.

Dosad si već morao da se navikneš na smrt, kazao je sebi. Ratovali su s Neprijateljem već deceniju, mada se to ponekad činilo kao da traje čitav vek. U početku je to delovalo nemoguće – da jedan mladić, pa čak i jedan tvoritelj, namerava da pokori samu smrt. No kako je moć Neprijatelja jačala i njegova vojska haota rasla, tako je i opasnost neumitno bivala sve veća, dok nije kulminirala ovim nemilosrdnim pokoljem potpuno bespomoćnih, sasvim nedužnih.

Alaster se uspravio i zašao dublje u pećinu očajnički tragajući za jednim licem. Probijao se pored leševa vremešnih meštara iz Magisterijuma i Kolegijuma, dece prijatelja i poznanika i magova koji su bili ranjeni u prethodnim borbama. Među njima su ležala i slomljena tela haota zauvek zgaslih šarenih očiju. Iako su magovi uhvaćeni na prepad, očito je bilo da su se i te kako borili, čim su pobili toliko Neprijateljevih vojnika. Želuća zgrčenog od straha i utrnutih prstiju Alaster se provlačio kroz sve to... dok nije ugledao nju.

Saru.

Pronašao ju je u samom dnu pećine, kako leži uz zamagljeni ledeni zid. Oči su joj bile otvorene i zurile su u prazno. Dužice su joj bile zamagljene, a na trepavicama joj se uhvatio led. Alaster se sagnuo i prstima joj prešao preko hladnog obraza. Oštro je udahnuo, a jecaj mu je zaparao vazduh.

Ali gde mu je sin? Gde je Kalum?

Sara je u desnoj ruci stegla bodež. Bila je izuzetna u oblikovanju rude prizvane iz dubina zemlje. Sama je napravila taj bodež na poslednjoj godini u Magisterijumu. Dala mu je i ime: Semiramida. Alaster je znao da je Sari taj bodež bio dragocen. *Ako moram da umrem, hoću da umrem sa sopstvenim oružjem u ruci*, stalno mu je govorila. Ali on nikako nije želeo da ona umre.

Prstima joj je okrznuo leden obraz.

Na zvuk plača silovito se okrenuo. U ovoj pećini punoj smrti i tišine – plač.

Dečji plač.

Okretao se frenetično tragajući za izvorom isprekidanog kmečanja. Činilo se da dopire odnekud blizu ulaza u pećinu. Jurnuo je natrag putem kojim je došao spotičući se o leševe, od kojih su neki već bili kruti kao kipovi – dok odjednom nije usred pokolja ugledao još jedno poznato lice.

Deklan. Sarin brat, ranjen u prethodnoj bici. Bio je izgleda zadavljen naročito okrutnim vazdušnim činima; lice mu je bilo modro, a oči iskolačene i ispucalih kapilara. Jedna ruka mu je bila pružena od tela, a pod njom je na pletenom ćebencetu na ledenom podu ležao Alasterov sinčić. Dok ga je u šoku posmatrao, deččić je ponovo tiho zakmečao.

Kao u transu i tresući se od olakšanja, Alaster se sagnuo i podigao dete. Mališan ga je pogledao krupnim sivim očima i otvorio usta da opet zakmeči. Kad se ćebence rastvorilo, video je zašto dete plače. Leva noga visila mu je pod groznim uglom poput odlomljene grane.

Alaster je pokušao da prizove zemljane čini i isceli dečaka, ali je imao samo toliko moći da mu malo ublaži

bol. Dok mu je srce grozničavo tuklo, čvrsto je umotao sina u ćebence, pa se probio natrag do dna pećine gde je ležala Sara. Držeći detence kao da ona može da ga vidi, kleknuo je pored njenog mrtvog tela.

– Saro – prošaputao je gutajući suze. – Kazaću mu da si život dala da ga zaštitiš. Odgajaću ga tako da pamti koliko si hrabra bila.

Njene su oči zurile u njega prazne i blede. Privio je dete uz sebe i sagnuo se da uzme Semiramidu iz Sarine ruke. Tad je u ledu kod sečiva opazio neobične tragove, kao da je Sara na samrtni grebala led. Urezi su, međutim, bili nekako suviše pravilni. Prignuo se bliže i video da su to zapravo reči – reči koje je njegova žena urezala u led poslednjim atomima snage.

Kad ih je pročitao, kao da ga je neko snažno udario u stomak.

UBIJ DETE

Prvo poglavlje

KALUM HANT je bio legenda u svom gradiću u Severnoj Karolini, ali ne po dobrome. Osim što je bio čuven po tome što je svojim sarkastičnim opaskama izluđivao profesore na zameni, bio je poznat i kao specijalista za živciranje direktora, redara i servirki. Školski savetnici, koji bi na početku uvek želeli da mu pomognu (siroti dečak ipak je ostao bez majke), na kraju bi poželeli da im se nikad više ne pojavi na vratima. Nema veće blamaže od toga kad ne umeš da doskočiš jednom besnom dvanaestogodišnjaku.

Kalovo večno namršteno lice, čupava crna kosa i sumnjičave sive oči bili su dobro poznati i njegovim komšijama. Voleo je da vozi skejt, ali mu je trebalo dosta vremena da ga savlada; nekoliko automobila još je imalo ulubljenja od njegovih prvih pokušaja. Često su ga viđali kako se mota oko prodavnica stripova, video-igara i igraonica. Čak ga je i gradonačelnik znao. Teško ga je bilo zaboraviti s obzirom na to da se za vreme prvomajske parade provukao pored prodavca u pet-šopu i ukrao bezdlaku

krticu koja je trebalo da bude obrok kraljevske boe. Bilo mu je žao slepog zboranog stvorenjca koje nije moglo da se odbrani, a da bude pošten, pustio je i sve bele miševе, koji su bili sledeći na zmijinom jelovniku.

Nije očekivao da će se miševi rastrčati između nogu učesnika parade, ali miševi i nisu baš mnogo pametni. Nije očekivao ni da će se posmatrači razbežati od miševa, ali ni ljudi nisu previše pametni, kako mu je otac objasnio kad je sve prošlo. Nije Kal bio kriv što je parada upropašćena, ali su se svi, a posebno gradonačelnik, ponašali kao da jeste. Povrh toga, otac ga je naterao da vrati bezdlaku krticu.

Njegov otac nije odobravao krađu.

Što se oca ticalo, krađa gotovo da nije bila ništa gora od magije.

Kalum se vrpolio na tvrdoj klupi ispred direktorove kancelarije i pitao se da li će se sutra vratiti u školu i hoće li ikome nedostajati ako se ne vrati. U sebi je neprestano ponavljao raznorazne načine na koje može da zabrlja na prijemnom ispitu za magove – idealno bi bilo što spektakularnije. Otac mu je iznova nabrajao moguće načine da padne: *Potpuno isprazni um. Ili se koncentriši na nešto sasvim suprotno od onoga što oni monstrumi traže. Ili se usredsredi na tuđi test.* Kal je protrljao list, koji ga je tog jutra na časovima boleo i grčio se. Dešavalo mu se to povremeno. Što je više rastao, list ga je sve više boleo. Bar će mu biti lako da padne fizički deo prijemnog za magove – šta god to bilo.

Iz gimnastičke sale malo dalje niz hodnik čula su se deca. Patike su im škripale po sjajnom parketu, glasovi su im se orili dok su jedni druge začikavali. Kal možda nije bio tako brz kao ostala deca niti je mogao jednako dobro da održava ravnotežu, ali je zato bio pun nemirne energije. Zbog noge je oslobođen časova fizičkog. Još u osnovnoj školi nadzornici bi mu prišli i opominjali ga da mora da pazi da se ne povredi kad god bi za vreme velikog odmora potrčao ili počeo da skače i penje se. Ako se ne bi smirio, oterali bi ga u zgradu.

Kao da je modrica-dve najgore što nekome može da se desi. Kao da će mu se noga pogoršati.

Kal je uzdahnuo i zagledao se kroz staklena školska vrata pred kojima će se njegov otac uskoro zaustaviti. Imao je kola koja nisi mogao da ne primetiš, rols-rojs fantom iz 1937, ofarban u srebrnu boju. Niko u gradu nije imao slična. Kalov otac je držao antikvarnicu u Glavnoj ulici koja se zvala *S vremena na vreme*. Ništa mu nije bilo draže nego da uzme nešto staro i pokvareno, pa da ga popravi da blesne i bude kao novo. Morao je gotovo svakog vikenda da čačka nešto oko kola da bi bila u voznom stanju. I stalno je govorio Kalu da ih pere i premazuje nekakvim čudnim starim voskom za kola kako ne bi zarđala.

Rols-rojs je bio u savršenom stanju... za razliku od Kala. Pogledao je u patike i lupnuo nogama o pod. Kad bi obukao farmerke, nije se primećivalo da mu nešto nije u redu s nogom, ali čim bi ustao i počeo da hoda, to se odmah videlo. Imao je operaciju za operacijom još otkako je bio beba i išao je na svakojake fizikalne terapije, ali ništa mu nije stvarno pomagalo. I dalje je šepao i vukao nogu kao da pokušava da održi ravnotežu na uzljudanom brodu.

Kad je bio mlađi, ponekad se u igri pravio da je gusar, ili bar hrabri mornar s drvenom nogom, koji tone zajedno s brodom posle duge topovske bitke. Igrao se gusara i nindži, kauboja i vanzemaljaca istraživača.

Ali nikad se nije igrao ničega što je uključivalo magiju. Nikada.

Čuo je brujanje motora i već je krenuo da ustaje, a onda se iznervirano vratio na klupu. To nije bio auto njegovog tate, samo obična crvena tojota. Trenutak kasnije, Kajli Majls, učenica istog razreda, žurno je prošla pored njega sa profesorkom.

– Srećno na baletskoj audiciji – reče joj gospođa Kemal, pa pođe u svoju učionicu.

– Da, hvala – kaza Kajli, pa hladno pogleda u Kala kao da ga odmerava. Kajli *nikad* nije gledala u Kala. To joj je bila jedna od prepoznatljivih odlika uz sjajnu plavu kosu i ranac s jednorogom. Kad bi se našli u istom hodniku, prešla bi pogledom preko njega kao da je nevidljiv.

Što beše još čudnije, kratko mu je mahnula i uputila se prema tojoti. U kolima je video njene roditelje zabrinutog izgleda.

Nemoguće da i ona ide tamo gde i on, jelda? Nemoguće da ide na gvozdeni ispit. Ali ako ide...

Odigao se s klupe. Ako ide tamo, neko mora da je upozori.

Mnoštvo dece misli da si tako poseban, kazao je otac Kalu s neskrivenim gađenjem u glasu. I njihovi roditelji tako misle. Naročito one porodice koje pokolenjima unazad poseduju magiju. A neke porodice u kojima je magija gotovo izumrla u magičnom detetu vide nadu da će povratiti

moć. Najviše pak treba žaliti decu koja nemaju magične moći. Oni misle da će to biti kao na filmu.

A nije nimalo nalik filmu.

U tom času Kalov otac se uz škripu kočnica zaustavio pre ulazom u školu i zaklonio Kajli od Kalovog pogleda. Kal je odšepao do vrata i izašao, a kad je stigao do rols-rojsa, tojota Majlsovih već je zašla za ugao i nestala s vidika.

Toliko o tome da je upozori.

– Kale! – Otac je izašao iz kola i naslonio se na suvozačka vrata. Imao je gustu crnu kosu prosedu sa strane – isto onako čupavu kakvu je Kal imao – a obukao je sako od tvida sa kožnim zakrpama na laktovima iako je bila vrućina. Kal je često pomišljao kako mu otac liči na Šerloka Holmsa iz stare BBC-jeve TV serije. Ponekad ljudi kao da bi se iznenadili što ne govori sa britanskim naglaskom. – Jesi li spreman?

Kal slegnu ramenima. Kako možeš da budeš spreman za nešto što može da ti upropasti život ako to loše uradiš? Ili dobro u njegovom slučaju. – Valjda jesam.

Otac je otvorio vrata kola. – Dobro. Upadaj.

Rols-rojs je unutra bio besprekoran kao i spolja. Kal se iznenadio kad je na zadnjem sedištu ugledao svoje stare štake. Godinama mu nisu bile potrebne, još odonda kad je pao s penjalice i izvrnuo nogu, i to onu zdravu. Kad je njegov otac ušao u kola i upalio motor, Kal ga je upitao: – Otkud one tu?

– Što gore izgledaš, veća je verovatnoća da će te odbiti – smrknuo je kazao otac osvrćući se da se isparkira.

– Pa to je varanje – pobuni se Kal.

– Kale, ljudi varaju da *pobede*. Ne možeš da varaš da bi izgubio.

Kal prevrnu očima i pusti oca da misli kako hoće. Znao je samo da nema šanse da nosi te štake osim ako baš ne mora. Nije, međutim, hteo sad da se raspravlja, ne danas kad je njegov otac već tog jutra pregoreo tost za doručak, što nimalo nije bilo nalik na njega, i prasnuo kad se Kal pobunio što mora da ide u školu kad će ga posle samo koji sat izvući sa časova.

Njegov je otac sedeo pognut ka volanu, stisnute vilice i prstiju čvrsto obavijenih oko menjača, i menjao brzine sa uzaludnom žestinom.

Kal je pokušao da se usredsredi na drveće na ulici, koje je tek počelo da žuti, i da se seti svega što zna o Magisterijumu. Prvi put kad mu je otac uopšte pomenuo meštre i kako biraju šegrte, poseo je Kala u veliku kožnu naslonjaču u svojoj radnoj sobi. Kalu su tad laktovi bili izlepljeni flasterima, a usna rasečena posle tuče u školi i uopšte nije bio raspoložen da ga sluša. Uz to, otac se tako bio uozbiljio da se Kal uplašio. A i glas mu je bio jednako ozbiljan, kao da se sprema da mu kaže da pati od neke strašne bolesti. Ispostavilo se da je bolest potencijal za magiju.

Kal se skupio u naslonjači dok je otac govorio. Navikao je bio da ga zadirkuju i kinje; deca su ga zbog noge smatrala lakom metom. Obično je uspevao da ih ubedi da nije tako. Tog puta, međutim, grupa starijih dečaka saterala ga je iza šupe kod penjalice kad se vraćao kući iz škole. Uzeli su da ga gurkaju i zasipaju uobičajenim uvredama. Kalum je naučio da se većina dece povuče kad on zapodene tuču, pa je pokušao da udari najvišeg dečaka. To mu je bila prva greška. Ubrzo su ga oborili na zemlju, jedan mu je seo na kolena, a drugi ga je udario pesnicom u lice i terao da se izvini i prizna da je hromi pajac.

– Izvinite što sam sjajan, bednici – kazao je Kal pre nego što se onesvestio.

Mora da je bio u nesvesti samo na minut pošto je, kad je otvorio oči, video dečake kako se gube u daljini. Bežali su. Kal nije mogao da veruje da je njegov odgovor bio tako efektan.

– Tako je! – kazao je pridigavši se. – Bolje bežite!

Onda se osvrnuo oko sebe i video da se beton na igralištu rastvorio. Od ljuljaški do šupe protezala se duga pukotina, a i sama šupa se predvojila.

Ležao je tačno na mestu koje kao da je pogodio mali zemljotres.

Kal je mislio kako je to najsajnija stvar koja mu se ikad desila, ali njegov se otac nije sa tim slagao.

– Magija se prenosi s kolena na koleno – kazao mu je otac. – Ne mora svako u porodici da je ima, ali izgleda da je ti imaš. Nažalost. Žao mi je, Kale.

– Ona pukotina u zemlji – hoćeš da kažeš da sam ja to napravio? – Kal je bio rastrzan između opijene ushićenosti i krajnjeg užasa, ali ushićenost je prevladavala. Osetio je kako mu se krajevi usana izvijaju i stezao je usne. – Je l' to magovi rade?

– Magovi crpu snagu osnovnih elemenata – zemlje, vazduha, vode, vatre, pa čak i iz ništavila, koje je izvor najmoćnije i najstrašnije magije, magije haosa. Magiju mogu da koriste za sve i svašta, čak i da rascepljuju zemlju, što si ti uradio. – Otac je klimao glavom sam za sebe. – Kad se prvi put javi, magija je u početku vrlo žestoka. Neobuzdana snaga... ali ravnoteža je obuzdava. Tek probuđeni mag mora mnogo da uči da kanališe svoju moć. Mladi magovi teško je kontrolišu. Ali, Kale, moraš da joj se odupreš. I

nikad više ne smeš da upotrebiš magiju. Ako to uradiš, magovi će te odvesti u svoje tunele.

– Je li tamo škola? Je li Magisterijum pod zemljom? – upita Kal.

– Ukopan je u zemlju gde niko ne može da ga nađe – mračno mu reče otac. – Dole nema svetlosti. Nema prozora. Mesto je pravi lavirint. Možeš da se izgubiš u pećinama i da umreš tamo, a da to niko ne sazna.

Kal obliza odjednom suve usne. – Ali i ti si čarobnjak, zar ne?

– Nisam upotrebio magiju od smrti tvoje majke. I nikad je više neću upotrebiti.

– A mama je išla tamo? U tunele? Stvarno? – Kal je silno želeo da čuje bilo šta o majci. Nije mnogo toga znao. Imao je nekoliko požutelih fotografija u starom albumu na kojima se videla lepa žena sa Kalovom gar-crnim kosom i očima čiju boju Kal nije mogao da razazna. Znao je da ne treba previše da zapitkuje. Otac nikad nije pričao o njegovoj majci sem ako baš nije morao.

– Jeste, išla je – reče mu otac. – I zbog magije je stradala. Kad magovi krenu u rat, a to je često, nije ih briga za ljude koji u njemu izginu. I to je još jedan od razloga zašto ne smeš da im privučesh pažnju.

Te noći Kal se probudio vrišteći, verujući da je zatočen pod hrpom zemlje kao da je živ zakopan. Ma koliko da se bacakao, nije mogao da diše. Posle toga je sanjao da beži od nekog čudovišta sazdanog od dima u čijim se očima prelivalo na hiljade zlih boja... ali da zbog noge ne može dovoljno brzo da trči. Čudovište se u snu vuklo za njim kao mrtvo dok na kraju nije pao i osetio njegov vreo dah na vratu.

Deca iz Kalovog razreda plašila su se mraka, barbaroge ispod kreveta i ubica sa ogromnim sekirama. Kal se plašio čarobnjaka, a još se više plašio da je i sam jedan od njih.

A sad ide da ih upozna. Iste one čarobnjake zbog kojih je njegova majka poginula i zbog kojih se njegov otac gotovo nikad nije smejao niti se i sa kim družio, već je po ceo dan sedeo u radionici koju je napravio od garaže i popravljao polomljen nameštaj, kola i nakit. Čovek nije morao da bude genije, mislio je Kal, pa da shvati zašto je njegov otac opsednut popravljanjem polomljenih i pokvarenih stvari.

Provezli su se pored table na kojoj je pisalo *Dobro došli u Virđžiniju*. Sve je izgledalo isto. Kal nije znao šta da očekuje premda dotle nije često napuštao Severnu Karolinu. Tek ponekad su odlazili dalje od Ešvila, uglavnom na pijace auto-delova i starih stvari, gde bi se Kal smucao među gomilama potamnele srebrnine, zbirki bejzbol kartica u plastičnim omotima i čudnih prepariranih glava jaka, dok bi se njegov otac pogađao oko nečeg dosadnog.

Sad mu pade na pamet da možda nikad više neće ići na te buvlje pijace ne bude li zabrljao na prijemnom. Od toga ga je preseklo u stomaku i sav se stresao od jeze. Naterao je sebe da misli na plan koji mu je otac utuvio u glavu: *Potpuno isprazni um. Ili se koncentriši na nešto sasvim suprotno od onoga što oni monstumi traže. Ili se usredsredi na tuđi test.*

Izdahnuo je. Otac mu je unosio nervozu. Biće sve u redu. Lako je zabrljati testove.

Kola su sa auto-puta skrenula na uzan put. Jedini znak na njemu bila je tabla sa nacrtanim avionom pod kojim je pisalo: aerodrom zatvoren zbog renoviranja.

– Gde to idemo? – upita Kal. – Zar *letimo* negde?

– Nadam se da nećemo – promrmlja njegov tata. Asfaltni put iznenada je prešao u zemljani. Narednih nekoliko stotina metara su se truckali, a Kal se držao za vrata da ne bi odskočio i udario glavom o krov. Rols-rojs nisu pravili za zemljane puteve.

Put se najednom proširio, a drveće se prorodilo. Auto je izbio na ogromnu čistinu. Nasred nje stajao je ogroman hangar od rebrastog čelika. Oko njega je bilo parkirano stotinak kola, od oronulih kamioneta do limuzina luksuznih gotovo kao i fantom, samo mnogo novijih. Kal je video roditelje i decu otprilike njegovih godina kako žure ka hangaru.

– Mislim da kasnimo – reče Kal.

– Odlično. – Otac je to rekao mračno zadovoljno. Zaustavio je kola, izašao i dao znak Kalu da pođe s njim. Kal se obradovao što je otac izgleda zaboravio na štake. Dan je bio vreo, a sunce ga je tuklo u leđa. Otro je znojave dlanove o farmerke kad su pošli preko parkinga ka velikom crnom otvoru koji je bio ulaz u hangar.

Unutra je bila prava ludnica. Deca su se razmileda svud naokolo, glasovi su im se orili ogromnim prostorom. Uz jedan zid bile su postavljene tribine koje su mogle da prime mnogo više ljudi nego što ih je sad bilo tu, ali koje su spram hangara izgledale sićušno. Po betonskom podu bile su polepljene jarkoplave putače i kružići.

Na drugoj strani, pred nizom vrata koja su se nekad otvarala da avioni izađu na pistu, stajali su magovi.

Drugo poglavlje

TU JE BILO samo šest magova, ali oni kao da su svojim prisustvom ispunjavali prostor. Kal nije bio siguran kako će izgledati – znao je da mu je otac mag, a izgledao je sasvim obično čak i u tvidu. Mislio je da će većina ostalih magova izgledati još uvrnutije. Da će možda imati šiljate kape. Ili halje sa srebrnim zvezdama. Nadao se da će neko imati zelenu kožu.

Na njegovo razočaranje, izgledali su sasvim normalno. Bilo je tri žene i tri muškarca i svi su na sebi imali široke tunike dugih rukava vezane kaišem i pantalone od istog materijala. Na rukama su imali široke narukvice od kože i metala, ali Kal nije mogao da odredi jesu li one po nečemu posebne ili su samo modni detalj.

Najviši od magova, jedan krupan plećat čovek orlujskog nosa i čupave smeđe kose prošarane sedima, istupio je i obratio se porodicama na tribinama.

– Dobro došli, kandidati! I dobro došli, roditelji kandidata, na najznačajniji dan u životu vašeg deteta.

Da, pomisli Kal. Bez presije.

– Znaju li sva deca da su ovde kako bi pokušala da se upišu u školu magije? – tiho je upitao oca.

Otac odmahnu glavom. – Roditelji veruju u ono u šta žele da veruju i čuju ono što žele da čuju. Ako žele da im dete bude čuveni sportista, veruju da se upisuje na sportsku akademiju. Ako se nadaju da će im ćerka postati neurohirurg, onda im je ovo pripremna škola za medicinski fakultet. Ako žele da im sin bude bogat kad odraste, onda misle da je ovo gimnazija gde će se združiti s bogatima i moćnima.

Mag nastavi da objašnjava kako će se dan odvijati, koliko će sve trajati. – Neki od vas prevalili su dalek put da pruže svom detetu ovu priliku i mi želimo da vam zahvalimo...

Kal ga je čuo, ali je čuo još jedan glas, koji je u isti mah dopirao odasvud i niotkud.

Kad meštar Nort završi s govorom, svi kandidati treba da ustanu i priđu. Ispit će uskoro početi.

– Jesi li čuo? – upita Kal oca, koji klimnu glavom. Kal je pogledao u lica sva okrenuta ka magovima, neka su bila bojažljiva, neka nasmešena. – A deca?

Mag – verovatno meštar Nort, kako je Kal zaključio na osnovu bestelesnog glasa – dovršavao je govor. Kal je znao da bi već trebalo da pođe niz tribine pošto će mu trebati više vremena da siđe nego ostalima. Ali želeo je da sazna odgovor.

– Svako ko ima iole moći čuje meštra Fineja, a većina kandidata imala je nekakvo magično iskustvo. Neki su već naslutili ko su, neki to već zasigurno znaju, a ostali će upravo saznati.

Nastade komešanje kad su deca ustala, a metalne tribine se zatresoše.

– I je li to prvi test? – upita Kal oca. – Čujemo li meštra Fineja ili ne?

Njegov otac jedva da je registrovao šta ga je pitao. Bio je nekako smušen. – Valjda. Ali ostali testovi će biti mnogo gori. Samo upamti šta sam ti rekao i sve će ubrzo biti gotovo. – Uhvatio ga je za ruku, na šta se Kal trgao – znao je da ga otac voli, ali je retko kad imao izlive nežnosti. Snažno mu je stegnuo ruku, pa je brzo pustio. – Idi sad.

Dok se Kal spuštao s tribina, ostalu decu već su delili u grupe. Jedna čarobnica pokazala je Kalu da se priključi grupi na kraju. Svi ostali kandidati su se sašaptavali i bili i nervozni i puni nade. Kal ugleda Kajli Majls u drugoj grupi od njegove. Zapitao se da li da joj dovikne da zapravo nije došla na baletsku audiciju, ali ona se smeškala i ćaskala s nekim kandidatima, a on je posumnjao da bi ga uopšte poslušala.

Audicija za baletsku školu, mračno je pomislio. Tako te namame.

– Ja sam meštarka Milagros – kazala je čarobnica koja je maločas usmerila Kala kad je vešto povela grupu iz ogromne prostorije kroz dugačak hodnik okrečen u svetlu boju. – Za ovaj prvi test svi ćete biti zajedno. Molim vas pođite za mnom u urednom redu.

Kal, koji je bio među poslednjima, požuri da sustigne ostale. Znao je da će mu ići naruku da kasni ako hoće da ih ubedi da ne haje za testove ili da ne zna šta radi, ali mrzeo je kako su ga ljudi gledali kad bi kaskao za njima. Toliko je požurio da je slučajno udario u rame jednu lepu

devojčicu krupnih crnih očiju. Uputila mu je iznerviran pogled kroz veo još crnje kose.

– Izvini – automatski reče Kal.

– Svi smo nervozni – odvrati devojčica, što je bilo čudno, jer sama nije izgledala tako. Delovala je savršeno staloženo. Obrve su joj bile savršeno izvijene. Na džemperu boje karamele i skupim farmerkama nije imala ni trunku prašine. Oko vrata je na lančiću imala divno izrađenu zlatnu šaku, za koju je Kal iz poseta antikvarnicama znao da je to Fatimina ruka. Njene zlatne naušnice izgledale su kao da su nekad pripadale nekoj princezi ili čak i kraljici. Kalu odjednom bi neprijatno kao da je sav kaljav.

– Hej, Tamara! – viknuo je jedan visok Azijac čupave stepenasto ošišane kose i devojčica se okrenula na drugu stranu. Dečak je s prezrivo osmehom kazao nešto što Kal nije čuo i Kal se pobojao da je za njega kazao kako je bogalj koji naleće na ljude, da je Frankenštajnovu čudovište. Preplavi ga ogorčenost – naročito stoga što ga Tamara nije pogledala kao da je primetila njegovu nogu. Samo ju je iznervirao kao bilo koje normalno dete. Kal podseti sebe da, pošto bude pao na prijemnom, nikad više neće videti te ljude.

Uz to, ima da izginu pod zemljom.

Ta ga je misao nosila dok je išao kroz bezbroj hodnika do velike bele sobe u kojoj su bile poređane klupe. Soba je izgledala kao svaka učionica u kojoj je Kal dotad polagao testove. Klupe su bile obične, drvene, a stolice uz njih klimave. Na svakoj klupi stajala je plava knjižica sa imenom deteta i na njoj nalivpero. Nastao je metež dok su deca išla od klupe do klupe i tražila karticu sa svojim imenom. Kal pronade svoju klupu u trećem redu i sede iza nekog klinca

svetle talasaste kose u trenerci nekog fudbalskog kluba. Pre je ličio na sportistu nego na kandidata za školu magije. Dečak se nasmešio Kalu kao da je iskreno radostan što sedi blizu njega.

Kal mu nije uzvratio osmehom. Otvorio je plavu knjižicu i bacio pogled na stranice s pitanjima i praznim krugovima pored A, B, C, D i E. Očekivao je da će prijemni biti strašan, ali jedina opasnost bila je izgleda ta da će umreti od dosade.

– Molim vas ne otvarajte knjižice pre nego što test počne – kazala je meštarka Milagros stojeći ispred klupa. Bila je visoka i veoma mlada, a pomalo je podsećala Kala na njegovu učiteljicu. I ona kao da je osećala nelagodu, kao da nije navikla da provodi vreme s decom. Imala je kratku crnu kosu i ružičasti pramen.

Kal zatvori knjižicu, pa se osvrnu oko sebe i shvati da ju je jedino on otvorio. Rešio je da ne kaže ocu koliko je lako bilo ne uklopiti se.

– Najpre da vam poželim dobrodošlicu na gvozdeni ispit – nastavi meštarka Milagros nakašljavši se. – Sad kad staratelji nisu uz vas, možemo detaljnije da vam objasnimo šta će se danas dešavati. Neki od vas dobili su pozivnice da se prijave na audiciju za muzičku školu, školu jahanja ili astronomije i više matematike. No verovatno ste dosad već naslutili da ste ovde zapravo da bismo vas procenili možemo li da vas primimo u Magisterijum.

Podigla je ruke, a zidovi kao da su se srušili. Namesto njih ukazao se hrapavi kamen. Deca su ostala u klupama, ali se pôd pod njima pretvorio u stenu prošaranu liskunom koji je bleskao kao da je posut šljokicama. Sa tavanice su kao ledenice visili svetlucavi stalaktiti.

Plavi dečak naglo udahnu. Prostorijom se proneše zadivljeni usklici.

Izgledalo je kao da se nalaze u pećinama Magisterijuma.

– Strava – reče jedna lepa devojčica sa belim perlicama na kraju sitnih kikica.

U tom trenutku, uprkos svemu što mu je otac ispričao, Kal je pozeleo da ide u Magisterijum. Nije mu se više činio mračan i strašan, već fenomenalan. Kao da si istraživač ili da ideš na neku drugu planetu. Setio se očevih reči:

Čarobnjaci će pokušati da te namame lepim iluzijama i fino ispredenim lažima. Nemoj da se upecaš.

Meštarka Milagros nastavi malo sigurnijim glasom.

– Neki od vas su naslednici, deca čiji su roditelji ili bliski rođaci pohađali Magisterijum. Drugi su odabrani jer verujemo da imate potencijal da postanete magovi. Ali nikome od vas mesto nije zagarantovano. Samo meštri znaju ko je savršen kandidat.

Kal podiže ruku i ne čekajući da mu daju reč upita: – A šta ako ne želiš da ideš?

– Zašto neko ne bi pozeleo da ide u školu jahanja? – zapita se dečak guste smeđe kose koji je sedeo ukoso od Kala. Bio je sitan i bled i imao je štrkljaste noge i ruke, koje su mu štrčale iz plave majice sa izbledelom slikom ponija.

Meštarka Milagros ga pogleda srdito kao da je zaboravila da joj je nelagodno. – Dru Volase – kazala je – ovo nije škola jahanja. Testiramo vas da utvrdimo posedujete li osobine potrebne da vas učitelj, koji se zove meštar, odabere za šegrta i povede u Magisterijum. A ako posedujete dovoljno magije, *pohađanje je obavezno*. – Ošinula je Kala pogledom. – Test se vrši zarad vaše sopstvene sigurnosti. Oni među vama koji potiču iz porodica magova znaju da

neobučeni magovi mogu biti velika opasnost i po sebe i po druge.

Prostorijom se pronese žagor. Kal vide da nekoliko dece gleda u Tamaru. Sedela je sasvim pravo i zurila pred sebe isturene brade. Kalu je ta poza bila poznata. Bila je to ista ona poza koju bi sam zauzimao kad bi ljudi promrmljali nešto o njegovoj nozi ili mrtvoj majci ili uvrnutom ocu. Bila je to poza osobe koja se pravila da ne zna da se o njoj priča.

– A šta se dešava ako te ne prime u Magisterijum? – upita devojčica s kicicama.

– Dobro pitanje, Gvenda Mejson – sa ohrabrenjem joj reče meštarka Milagros. – Da bi neko bio uspešan mag, mora da ima tri stvari. Prva je urođena magična moć. To svi imate u određenoj meri. Druga je znanje kako da je upotrebite. To mi možemo da vam damo. Treće je kontrola – a to mora doći iz vas samih. Sad, na prvoj godini, kao neobučeni magovi, dosegnućete vrhunac moći, ali nemate ni znanje ni kontrolu. Ko nije sposoban ni za učenje ni za kontrolu za njega neće biti mesta u Magisterijumu. U tom slučaju mi ćemo se postarati da i vi i vaše porodice zauvek budete bezbedni od magije i da vam ne pretila nikakva opasnost od podleganja elementima.

Od podleganja elementima? Šta to znači, zapitao se Kal. I ostali su bili jednako zbunjeni. – Znači li to da sam pao na testu? – upita neko. – Čekaj, šta joj to znači? – upita drugo dete.

– Dakle, ovo definitivno nije škola jahanja? – čežljivo upita Dru.

Meštarka Milagros nije se obazirala na te reči. Slike pećine polako nestadoše. Nalazili su se u istoj onoj beloj sobi u kojoj su malopre bili.

– Nalivpera pred vama su posebna – kazala je kao da se dosetila da joj je nelagodno. Kal se zapita koliko li joj je godina. Delovala je mlado, dosta mlađe zbog onog ružičastog pramena kose, ali je pretpostavljao da moraš da budeš baš vrstan mag da bi postao meštar. – Ne budete li koristili pero, nećete moći da pročitate test. Protresite ga da vam krene mastilo. I setite se da pokažete rad. Možete da počnete.

Kal ponovo otvori knjižicu. Začkiljio je u prvo pitanje.

1. Aždaja i zmaj polete u dva sata po podne iz iste pećine na istu stranu. Prosečna brzina zmaj je 50 km/h sporija od dvostruke brzine aždaje. Posle dva sata, zmaj je trideset kilometara ispred aždaje. Izračunaj zmajevu brzinu leta uzimajući u obzir da je aždaja željna osvete.

Osvete? Kal je buljio u pitanje, pa okrenuo stranicu. Ni sledeće nije bilo ništa bolje.

2. Lukrecija se sprema da na jesen posadi velebilje i druge otrovne pomoćnice. Zasadiće četiri leje sa mračnjakom, u svakoj po petnaest sadnica. Procenjuje da će dvadeset posto polja biti zasejano ugaslicom. Koliko sadnica pomoćnica ukupno ima? Koliko će ugaslica biti zasađeno? Ako je Lukrecija zemljani mag koji je prošao kroz tri kapije, koliko ljudi može da otruje velebiljem pre nego što je uhvate i odrube joj glavu?

Kal je žmirkao u test. Da ne treba možda da se upne i dokona koji su odgovori pogrešni da ne bi slučajno

označio valjan odgovor? Da li da prosto svuda zaokruži isti, s obzirom na to da treba da postigne slab rezultat? Po zakonu proseka opet će tačno odgovoriti na dvadesetak posto pitanja, a to je bilo više no što je želeo.

Dok je grozničavo razmišljao šta da radi, uzeo je nalivpero, protresao ga i pokušao da piše po papiru.

Nije radilo.

Pokušao je ponovo pritisnuvši ga jače. Opet ništa. Osvrnuo se oko sebe i video da većina dece piše bez problema, premda se nekoliko mučilo s perom kao i on.

Biće da neće pasti na testu kao normalna osoba bez magičnih moći – neće moći čak ni da ga uradi. Ali šta ako te magovi teraju da ga iznova radiš ako ne odgovoriš na pitanja? Nije li to isto kao da se nisi ni pojavio na testiranju?

Namrštio se i pokušao da se seti šta je meštarka Milagros kazala za pero. Nešto da treba da se protrese da bi proradilo. Možda ga nije dovoljno protresao.

Stegao je pero i snažno ga protresao, a ruka mu je još jače poletela od besa zbog testa. *Ajde*, pomislio je. *Ajde, glupo penkalo, PRORADI!*

Mastilo pokulja iz pera. Pokušao je da ga zaustavi, prstom pritisnuo prorez na vrhu pera... ali mastilo je samo još jače šiknulo. Poprskalo je i stolicu ispred njega; plavi dečak kao da je osetio mastiljavu oluju koja je udarila i sagnuo se da joj se ukloni s puta. Mastilo je šikljalo na sve strane, nemoguće mnogo za jedno tako malo nalivpero, i ljudi su počeli da ga streljaju pogledom.

Kal ispusti pero i prskanje smesta prestade. Ali šteta je već bila naneta. Njegove ruke i kosa, klupa i knjižica s testom skroz su bili umrljani mastilom. Probao je da

obriše prste o majicu, ali samo je i nju sasvim umazao plavim otiscima.

Ponadao se da mastilo nije otrovno. Bio je siguran da je čak malo i progutao.

Cela učionica je zurila u njega. Čak ga je i meštarka Milagros gledala zastrašujuće zadivljeno, kao da niko nikad nije uspeo tako da upropasti nalivpero. Svi su ćutali, osim onog štrkljastog dečaka koji je maločas pričao s Tamarom. Ponovo se sagnuo ka njoj i nešto joj šaputao. Tamara se nije osmehivala, ali po zlobnom smešku na dečakovom licu i njenom nadmoćnom sjaju u očima Kal je znao da se to njemu rugaju. Osetio je kako mu uši gore.

– Kalume Hante – kazala je meštarka Milagros preneraženo. – Molim te, molim te izađi i očisti se, pa sačekaj u hodniku dok ti se ostali ne pridruže.

Kal se uskobeljao na noge jedva primetivši da mu je plavi dečak, koji je gotovo sav bio umazan mastilom, uputio naizgled saosećajan osmeh. Dok je izlazio, i dalje je čuo nečiji kikot – i još je video onaj Tamarin prezriv pogled u očima. Šta ga briga šta ona misli? Šta ga briga šta iko od njih misli, da li su prijateljski nastrojeni ili zli? Oni nisu važni. Oni nisu deo njegovog života. Ništa od ovog nije.

Još samo koji sat. Nprekidno je to ponavljao sebi dok je stajao u toaletu i davao sve od sebe da opere mastilo praškastim sapunom i grubim ubrusima. Zapitao se je li mastilo magično. Nikako nije htelo da se skine. Po kosi je još imao sasušenog mastila i teget otiske po beloj majici kad je izašao iz toaleta i video da ga ostali kandidati čekaju u hodniku. Čuo je da se neki sašaptavaju o „blenti s tintom“.